

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **M. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014, čj. MPSV-UM/3473/14/4S-OLK, vedené u Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci pod sp. zn. 59 Ad 3/2014, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelka **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „navrhovatelka“) podala u Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“) žalobu dne 4. 8. 2014; návrhem ze dne 17. 9. 2015, který byl Nejvyššímu správnímu soudu postoupen krajským soudem dne 23. 9. 2015, se domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále „zákon o soudech a soudcích“).

Navrhovatelka v návrhu poukazuje na to, že krajský soud zcela nedůvodně přerušil řízení na dobu neurčitou z důvodu pochybností o její způsobilosti k podání žaloby, resp. k udělení plné moci. Poukazuje na to, že se jedná o věc sociálního zabezpečení, délka řízení je pro ni vzhledem k jejímu věku a zdravotnímu stavu neúnosná a způsobuje jí majetkovou újmu; konstatuje, že první žaloby ve věci soud projednal, poté v třetím soudním řízení soud shledává pochybnosti ohledně plné moci. Je zjevné, dle navrhovatelky, že soud se odmítá věcí zabývat, a že se jedná fakticky o pomstu za třetí žalobu. Ke dni 13. 3. 2015, tj. vyhlášení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 15 C 196/2014 měl soud za to, že navrhovatelka je účastníkem řízení. S ohledem na tuto skutečnost tak není důvodu pochybovat o tom, že by navrhovatelka nemohla dne 4. 8. 2014 udělit plnou moc svému synovi pro soudní řízení v nyní projednávané věci. Navrhovatelka požaduje, aby Nejvyšší správní soud nařídil krajskému soudu pokračovat v řízení a nařídil ústní jednání.

K návrhu se vyjádřila soudkyně krajského soudu s tím, že po doručení vyjádření správního orgánu a správního spisu s ohledem na obsah vyjádření žalovaného a obsah posudku Posudkové komise MPSV ze dne 11. 4. 2014, z něhož vyplývá, že navrhovatelka trpí demencí

u Alzheimerovy nemoci s časným počátkem a postupným zhoršováním demence, kdy již v roce 2012 bylo zjištěno, že nezvládá devět ze základních životních potřeb, mezi nimi i orientaci a komunikaci, a je považována za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve IV. stupni, měl soud důvodné pochybnosti o způsobilosti navrhovatelky právně jednat, tedy i pochybnosti o udělení plné moci. Z uvedených důvodů podal soud dne 30. 1. 2015 podnět k Okresnímu soudu v Přerově k zahájení řízení o omezení svéprávnosti navrhovatelky. Dne 7. 4. 2015 bylo usnesením Okresního soudu v Přerově čj. 0 Nc 23004/2015 - 12, zahájeno řízení o svéprávnosti a řízení ve věcech opatrovnictví. Proto krajský soud usnesením ze dne 14. 4. 2015, čj. 59 Ad 3/2014 - 27, předmětné řízení o správní žalobě přerušil, a to do pravomocného skončení řízení o svéprávnosti navrhovatelky (řízení je aktuálně vedeno u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 22 Nc 2983/2015, a nachází se v procesním stádiu zhlédnutí navrhovatelky).

Soud k tomuto postupu vedla i skutečnost, že ve věci samé se jedná o doplacení příspěvku na péči pro navrhovatelku za období minulé, od února 2011 do dubna 2011 v celkové výši 12 000 Kč, tudíž soud neshledal důvody pro procesní postup dle § 29 odst. 1 o. s. ř., tj. ustanovení opatrovníka pro řízení z důvodu nebezpečí prodlání.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu krajského soudu ověřil uváděné skutečnosti a dospěl k závěru, že návrh není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že soud nebyl v případě navrhovatelky nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné předeslat, že opakovaně konstatuje, že v řízení vedeném dle ust. § 174a zákona o soudech a soudcích, mu nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost vydaných rozhodnutí v řízení před krajskými soudy, neboť k tomu slouží zvláštní prostředky soudní ochrany, především kasační stížnost. Jakkoli na tomto závěru nehodlá ničeho měnit, nemůže na stranu druhou odhlédnout ani od toho, že se jedná o úkon, který je ve smyslu kompetenční výluky dle § 70 písm. c) soudního řádu správního z možnosti přezkoumání v rámci kasační stížnosti vyloučen, nelze tedy navrhovatelku odkázat, a to zcela formalisticky, na možnost podání kasační stížnosti (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012 – 46).

Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda přerušování řízení krajským soudem bylo důvodné, či tak soud naopak postupoval účelově a svévolně. Ze spisu ověřil, že krajský soud měl zcela důvodně pochybnosti o svéprávnosti úkonů navrhovatelky, a tak zcela legitimně postupoval způsobem výše uvedeným. Krajský soud k uvedenému postupu dospěl na základě relevantních podkladů, nečinil tak zcela svévolně, a nelze dovozovat, že tak konal z důvodu pomsty za podávané žalobní návrhy ze strany navrhovatelky.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o neoprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu, po kterou se navrhovatelce dosud nedostalo

rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat již za nepřiměřenou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu